

gjør den imidlertid paa ingen Maade; den er fremsat mange Gange under vore Jernbaneforhandlinger, og den er navnlig bleven opstillet imod det jydsk Høibergsproject, idet man i sin Tid imod det paaviste, at det var et aldeles misforstaaet Foretagende at ville opbyrke Heder ved Hjælp af Jernbaner. Det er Lykken og Betsignelsen for de rige og velbefolkede Egne, at Jernbaneanlæg i dem strax kunne forrente sig og strax gavne overordentligt stærkt, og det er det Nedslaaende ved at tænke paa Jernbaner i magre og svagtbefolkede Egne, som haardt kunne trænge til en Forbedring af deres Omstændigheder, at der gavne Jernbanerne forholdsvis kun lidt og komme til efter Omstændighederne endog at koste Meget. Forsøger man nu denne Tankegang, saa maa man nødvendigvis ogsaa ende ved et Punkt, hvor man siger, saaledes som jeg allerede i sin Tid har sagt det ved Forhandlingen om nogle af de tidligere foreslaaede jydsk Baner: her kan man ikke indlade sig paa at anlægge nogen Jernbane. Men, naar man spørger, hvor man skal sætte Grændsen, saa vil jeg meget advare imod, at man lader sig bestemme af den Slags Fordringer, som vi gjentagne Gange have hørt fremsætte under denne Forhandling, idet man nemlig har sagt: „Hvem skal reise med disse Jernbaner, hvor skulle de Kreaturer komme fra, der skulle befordres paa dem, hvilke Varer er det, som skulle forsendes med dem? Alt dette maae jo dog eftervises, forinden man kan dømme om, hvorvidt en saadan Jernbane kan forrente sig eller ikke“. Naar man opstiller Fordringer om Oplysninger af denne Slags, fordrer man nemlig det Umulige. Jeg vil bede de Herrer, der ville gjøre dem dette klart, om en Dag at gaae ud paa Jernbanestationen her ved Kjøbenhavn, naar der nyligt er ankommet et Tog, og saa see paa den Mængde Menneſter, der komme strømmende fra Stationen, nogle tilvogns, andre tilfods, nogle med Pakker under Armen, andre uden Pakker og saa fremdeles, og saa spørge sig selv om, hvad alle disse Menneſter reise efter, hvad de ville, hvor de komme fra, hvor de ville hen, hvad de have at gjøre i Kjøbenhavn o. s. v. Gud maa vide det, det er det eneste Svar, som jeg kan

give derpaa, og jeg har ikke været saa heldig at træffe Nogen, som kunde give noget andet Svar. Men forholder det sig saaledes med Passagererne paa en Jernbane, som har existeret i flere Aar, Passagerer, som vi kunne see for vore Dine og møde hver Dag, hvor meget mere vil det da være aldeles umuligt at fordrø, at man skal paavise, hvem der skal reise med Baner, som først skulle anlægges? Gjør man Fordringer af den Natur, saa fordrer man det Umulige. Dertil kommer nu ogsaa, at Anstuelserne angaaende saadanne Spørgsmaal kunne forandre sig meget, ja, at man har Exempler paa, at de endog temmelig hurtigt have skiftet. Tillad mig saaledes at minde om, hvad vi hørte ifjor angaaende Anlægget af en Jernbane over Kjøge. Med hvor levende Farver stilbrede man ikke dengang, hvor urimeligt, hvor ubetænksomt og ubesindigt det vilde være at føre en Jernbane fra Roeskilde til „det lykkelige Arabien eller Kjøge“, thi hvad var der i dette lykkelige Arabien, som skulde kunne rejsfærdiggjøre, at man førte en Jernbane dertil? Hvorfor skulde man fra Kjøge ville reise til Kjøbenhavn, og hvis man endeligt vilde det, saa kunde man jo reise til Søes. Alle slike Betragtninger bleve da gjorte gjældende for at vise, hvor ubesindigt, hvor urigtigt og ubetimeligt det var at ville føre en Jernbane til Kjøge, og dog have vi seet, at de, som allervarmest bestrede denne Plan, senere ere gaaede ind derpaa, og vi have jo nu Udſigt til at faae den omtalte Jernbane over Kjøge. Andre gjøre sig imidlertid paa den anden Side altfor lyse Forhaabninger angaaende Jernbaneanlæg, og jeg kan ikke negte, at jeg troer, at det erede 1ste Medlem for 10de Kreds (Sessen) hører til deres Tal, som male med altfor lyse Farver, naar der er Spørgsmaal om Jernbaner. Det erede Medlem klagede, jeg troer, at det var igaar, over, at man ikke i sin Tid havde troet ham, da han forudsagde, hvorledes de jydsk Jernbaner vilde forrente sig. Det er nu en Skæbne, som det erede Medlem i alt Fald deler med saamange Sandſigere, at de ikke blive troede i Diebliffet. Men jeg vil dog tillade mig at henstille til det erede Medlem, om ikke hans Hukommelse tillige skulde have bedraget ham